

สองมือ “แม่” ที่โอบอุ้ม

สิริยา คุณาเสนทร์

ฟังชื่อเรื่องดูเหมือนว่าสองมือของแม่ช่างใหญ่โตเสียจริง ๆ แต่แท้จริงเป็นเพียงสองมือเล็ก ๆ แต่แข็งแรงที่จะโอบอุ้มลูกทุกคนไว้ตลอดเวลาอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ความหมายของคำว่า “โอบ” (ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน) และคำว่า “อุ้ม” ก่อนข้างจะคล้ายกันมากโดยสรุปความหมายก็คือกอดอ้อมด้วยแขนทั้งสองอุดหนุน ชูบเลี้ยง กอดไว้กับอกแล้วแต่เป็นคำที่ให้ความรู้สึกอบอุ่นและปลอดภัยทั้งสิ้น สองมือของแม่นอกจากจะโอบอุ้มเราไว้แล้ว ยังเป็นมือที่ปั้นเราขึ้นมาเหมือนอย่างที่พระเจ้าทรงเป็นช่างปั้นและเราเป็นเหมือนดินและปั้นดินที่ไร้ค่า จนเป็นภาชนะที่สามารถใช้งานได้ตามแบบที่พระองค์ทรงปรารถนาให้เป็น (เยเรมีย์ 8:4-6) จะเห็นว่าภาชนะที่ปั้นขึ้นจะมีหลายแบบ นั่นก็คือเราทุกคนแตกต่างกัน เพื่อให้แผนการของพระองค์สำเร็จ แต่ละคนจะมีเอกลักษณ์ของตนเอง พระเจ้าไม่ได้ทอดพระเนตรที่รูปร่างภายนอกเหมือนมนุษย์แต่พระองค์ทรงทอดพระเนตรที่จิตใจภายใน (1 ซามูเอล 16:17ข)

ตัวตนที่แท้จริงของเราก็คือจิตใจภายใน รูปร่างภายนอกเป็นเพียงสิ่งห่อหุ้มตัวตนที่แท้จริงของเราเองไว้เท่านั้น และมือทั้งสองของแม่แต่ละคนก็จะไม่เหมือนกัน แต่มีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกันคือ มือทั้งสองนั้นจะคอยโอบอุ้มลูก ๆ ทุกคนของแม่ไว้ เมื่อลูกล้มถ้าลูกยังสามารถลุกขึ้นเองได้ แม่ก็จะคอยระแวดระวังอยู่ข้าง ๆ ปล่อยให้ลูกลุกขึ้นด้วยตนเองเพื่อฝึกให้ลูกช่วยเหลือตัวเองแต่ถ้าลูกไม่แข็งแรงพอที่จะลุกขึ้นเองได้ ก็จะยื่นมือทั้งสองของแม่อุ้มเราขึ้นมาและโอบกอดปกป้องหัวใจให้หายตกใจ หายกลัว และเมื่อกำลังพอที่จะเดินหน้าต่อไปแล้วนอกจากสองมือของแม่แล้ว ยังมีไหล่ซึ่งพร้อมที่จะเปิดไว้ให้ลูกมาซบเมื่อยามลูกหงา ขวัญเสีย ว้าเหว่ หรือผิดหวัง และอ้อมอกของแม่ก็มีไว้สำหรับให้ลูก ๆ สามารถมาซบหาความอบอุ่นอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะเพื่อออกอ้อมแม่หรือเพื่อขอไอบนอกอกของแม่ที่ให้เราชื่นชมจนเติบโตใหญ่ หรือเพื่อซบหน้าตาของลูกเมื่อลูกร้องไห้ เพราะผิดหวัง เสียใจ หรือจะต้องด้วยเหตุผลอื่นใดก็ตาม และตักของแม่ก็มีไว้ให้ลูกมาหนุนนอน ส่วนความรู้สึกของแม่ก็จะอบอุ่นที่ได้กอดลูกไว้เนบอ เพราะลูกเป็นสมบัติที่ล้ำค่าที่สุดของแม่ทุกคน

แม่พุ่มพักลูกให้โตตั้งแต่อยู่ในครรภ์ ซึ่งก็เป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้าอีกเช่นกันที่ทรงสร้างเราให้มีลักษณะหรือบุคลิกภาพที่แตกต่างกัน (สดุดี 139:13-17) แม่จะเลี้ยงลูกอย่างทะนุถนอมที่สุดด้วยสองมือที่พระเจ้าประทานมาให้ แต่ก็ด้วยสองมือที่โอบอุ้มของแม่อีกนั่นแหละที่จะดีเราเมื่อเราคือ ชน หรือทำผิด ลูก ๆ จะยังไม่เข้าใจหรอกว่า เพราะเหตุใดจึงต้องถูกตี จะคิดแบบเด็ก ๆ ว่าแม่ไม่รัก

แต่ลูกเอ๋ยลูกรู้หรือไม่ว่าแต่ละครั้งที่แม่ลงไม้เรียวลงที่ก้นของลูก หัวใจของแม่แทบจะแตกสลาย แต่แม่จำเป็นต้องทำเพราะต้องการจะสอนลูก เช่นเดียวกันเมื่อเราไม่เชื่อฟังพระเจ้า พระองค์ก็ทรงติสอนเรา ดังคำพังเพยที่ว่า “รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี” ซึ่งในพระวจนะของพระเจ้าก็ได้กล่าวไว้ว่า “บุคคลที่สงวนไม้เรียวก่ก็เกลียดบุตรชายของตน แต่ผู้ที่รักเขาพยายามติสอนเขา” (สุภาษิต 13:24) เช่นเดียวกันนอกจากเราจะได้รับการปกป้องจากแม่แล้วพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ผู้แสนดี ผู้ทรงให้อภัย ผู้ทรงเมตตาของเราที่ทรงโอบอุ้มเราเช่นเดียวกัน พระเจ้าตรัสว่า ให้ทุกคนติดตามพระองค์ แล้วพระองค์จะทรงอวยพระพร และจะไม่ทรงทอดทิ้ง เราทุกคนมาพบเจอเพียงชั่วคราวในโลกนี้เท่านั้น บ้านที่แท้จริงของเราอยู่บนสวรรค์สถานเบื้องบน ซึ่งที่นั่นจะมีแต่ความดี ความงดงาม และความชื่นชมยินดี พระองค์ทรงสัญญาว่าจะเดินเคียงข้างเราไปตลอดเวลา ถ้าเราเดินอยู่บนหาดทรายแล้วเลี้ยวหลังกลับมาเอง เราจะเห็นรอยเท้าสองคู่ คู่หนึ่งก็คือรอยเท้าของเราเอง อีกคู่หนึ่งก็คือของพระเจ้า แต่ในยามที่เรามีความทุกข์เศร้าเสียใจ ผิดหวัง เมื่อเลี้ยวหลังไปมองจะเห็นรอยเท้าเพียงคู่เดียวเราก็ถือว่าพระเจ้าว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงสัญญากับข้าพระองค์มิใช่หรือว่าจะอยู่เคียงข้างข้าพระองค์ตลอดเวลา เพราะเหตุใดเมื่อเวลาที่ข้าพระองค์ทุกข์ใจและเป็นเวลาที่ต้องการพระองค์มากที่สุด พระองค์กลับทิ้งข้าพระองค์ไว้ตามลำพัง” พระเจ้าตรัสด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า “ลูกเอ๋ย รอยเท้าที่เจ้าเห็นมิใช่รอยเท้าของเจ้าหรือคนนะ แต่เป็นรอยเท้าของเราที่โอบอุ้มเจ้าไว้ต่างหาก” เอเมน พระองค์ทรงดูแลเราทุก ๆ คน (ขออนุญาตเขียนเป็นภาษาอังกฤษสั้นกิดว่า He cares for his children individually.) เพราะพระเจ้าของเราทรงเป็นพระเจ้าที่ทรงสถิตอยู่ทุกแห่ง พระองค์จะไม่มัววันทอดทิ้งเราให้ผจญกับความลำบากตามลำพังอย่างแน่นอน พระองค์จะทรงโอบอุ้มเราไว้เช่นเดียวกับสองมือของแม่ของเรา

“แม่” คำเพียงพยางค์เดียวคำนี้ มิได้เป็นเพียงผู้ให้กำเนิดเราเพื่อให้แผนการของพระเจ้าสำเร็จเท่านั้น คำตอบที่ได้จากแต่ละคนคงจะแตกต่างกันซึ่งขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ระหว่างแม่และลูกคุณนั้นว่าเป็นเช่นไร คงจะมีคำตอบทั้งด้านบวกและด้านลบ แต่ไม่ว่าลูกจะเป็นคนดีหรือคนเลวแม่ก็รักและให้อภัยลูกได้เสมอเช่นเดียวกับพระเจ้าของเราที่ทรงยอมพลีพระชนม์เพื่อไถ่คนบาปอย่างเราและทรงรักเรายังทรงรักเราอย่างไม่มีเงื่อนไขเลย (1 พงศาวดาร 16:34, 17:13, 2 พงศาวดาร 5:13, 7:3, สดุดี 118:1-4, 29 บทเพลงคร่ำครวญ 3:32)

การเป็นแม่ไม่ใช่เรื่องยาก แต่จะเป็นแม่ที่ดีนั้นแสนยากนักหนาลูกให้ทั้งความสุขและความทุกข์แก่เราจนมีบางคนกล่าวไว้ว่าให้ตัดดวงความสุขจากลูกในขณะที่ลูกยังเล็ก เพราะยิ่งลูกโตขึ้นมากเท่าไรความสุขก็จะค่อย ๆ หดหายไป แม้ว่าลูกจะทำให้แม่เจ็บปวดเพียงไรก็ตาม แม่คนเดิมที่ปวดร้าวใจคนนี้ก็ยังคงรักและห่วงใยลูกของตนเหมือนเดิมและยิ่งลูกนำความทุกข์มาให้แม่มากเท่าไรนั้นหมายความว่าลูกที่แม่รักสุดหัวใจกำลังมีปัญหา แม่ก็ยังรักและเป็นห่วงมากขึ้น คนที่มีความรักไม่จำเป็นต้องเป็นคนที่ดี

พร้อม ความรักเป็นเรื่องลึกลับยากต่อการอธิบายเป็นคำพูดและเป็นความงดงาม แต่ให้เตรียมตัวรับความ
ทุกข์ทรมานด้วยเพราะจะเป็นสิ่งที่ตามมาเมื่อมีความรัก ความรักและความทุกข์ทรมานไม่สามารถที่จะ
แยกออกจากกันได้แต่เป็นสิ่งจำเป็นต่อกันและกันแม่จะพร่ำบ่นสั่งสอนลูกให้เป็นคนดี แต่ลูกไม่เข้าใจ
และต่อว่าแม่ว่าไม่ให้อิสระแก่ลูก แม่ก็ต้องกลักรู้สึกความขมขื่นนี้ไว้ในอกแต่เพียงผู้เดียวใน
ขณะเดียวกันก็ต้องทำหน้าที่ของแม่ต่อไป เช่นเดียวกับที่พระเจ้าของเราทรงปวดร้าวใจเมื่อบุตรของ
พระองค์ไม่เชื่อฟังพระองค์ แต่พระองค์ก็ไม่ถือโทษโกรธเลย ทรงให้อภัยเสมอ เมื่อเราสารภาพบาปและ
ก็ยังทรงรักเราเหมือนเดิม แม่จะอยู่ที่นั่นเสมอ เพื่อคอยช่วยเหลือและเป็นกำลังใจให้ลูก เช่นเดียวกับพระ
บิดาของเราที่ทรงเป็นที่พึ่งของเราพระองค์ทรงสัตย์จริงและเที่ยงแท้

อยากขอจบบทความนี้ด้วยบทร้อยกรองซึ่งแต่งขึ้นเองจากการถอดความจากโคลงภาษาอังกฤษ
(จำชื่อผู้แต่งไม่ได้) ดังนี้ว่า

Hundreds of stars on the pretty sky,	
Hundreds of shells on the shore together,	
Hundreds of birds that go singing by,	
Hundreds of birds in the sunny weather,	
Hundreds of dewdrops to greet the dawn,	
Hundreds of bees in the purple clover,	
Hundreds of butterflies on the lawn,	
But only one mother the wide world over.	
แม่ดาวนับล้านดวงในนภากาศ	แม่บนหาดเคียดชายด้วยเปลือกหอย
แม่นกน้อยร้องเพลงอยู่ภูเขานก	แม่ฝูงนกนับร้อยบินอยู่ยามฟ้าสาง
แม่น้ำค้างยามรุ่งอรุณเวียนมาถึง	แม่ฝูงผึ้งนับร้อยบินว่อนอยู่เรื่อเรื่อ
แม่ผีเสื้อตัวน้อยปีกสวยยามขยับ	ร้อยล้านสรรพสิ่งไม่เพ็ดเลศสู้แม่